

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **JUDr. T. N.**
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Vališem
sídlem Balbínova 27, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká advokátní komora, IČO 66000777**
sídlem Národní 118/116, 110 00 Praha 1

o **žalobě proti rozhodnutí** odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. K 61/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým odvolací kárný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

senát odvolací kárné komise České advokátní komory (dále jen „odvolací kárný senát“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí kárného senátu žalované ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. K 61/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Kárný senát kárné komise žalované v prvostupňovém rozhodnutí prvním výrokem rozhodl, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že dne 4. 10. 2021 zveřejnil na internetových stránkách spolku Institut práva a občanských svobod, z.s., IČO 10986511, (dále jen „Institut“) text nazvaný „TISÍCE ŠKOL DNES OBDRŽELO NAŠE VAROVÁNÍ PŘED PORUŠOVÁNÍM PRÁV DĚTÍ A RODIČŮ. NÁSLEDOVAT MUSÍ TRESTNÍ OZNÁMENÍ“ (dále též „Doporučení k oznámení trestného činu“) s odkazem na „Důrazné upozornění zástupcům škol a školských zařízení“ (dále též „Varování zástupcům škol“ či „Varování“), souhrnně dále též „zveřejněné texty“ či „texty“.
3. V prvním textu s názvem „TISÍCE ŠKOL DNES OBDRŽELO NAŠE VAROVÁNÍ PŘED PORUŠOVÁNÍM PRÁV DĚTÍ A RODIČŮ. NÁSLEDOVAT MUSÍ TRESTNÍ OZNÁMENÍ“ žalobce mimo jiné uvedl (pozn. soudu: tučné zvýraznění je původní, nebylo doplněno soudem):

Mezi nejtypičtější příklady protiprávních zásahů ze strany škol patří:

- ***zákaz prezenčního vzdělávání pro neočkované žáky a studenty na základě pokynu Krajské hygienické stanice v případě „kontaktu s nakaženým“ za současného umožnění tohoto vzdělávání pro žáky a studenty očkované***
- ***omezování možnosti účasti na školních aktivitách pro neočkované žáky a studenty***
- ***vytvírání vlastních opatření proti šíření viru SARS-Co V-2***
- ***nátlak na očkování dětí a studentů***
- ***umožnění (nebo dokonce organizace) očkování dětí a studentů bez souhlasu obou rodičů nebo bez poskytnutí objektivních informací o očkování***

Jsme přesvědčeni, že školy a jejich zástupci, kteří se na některém z těchto zásahů podílejí, se mohou dopouštět trestných činů šíření nakažlivé lidské nemoci, přisvojení pravomoci úřadu, diskriminace skupiny lidí a dalších.

Proto jsme dnes upozornili zástupce tisíců škol a školských zařízení na to, že podobné formy zásahů mohou naplnit skutkovou podstatu několika trestných činů. Prosíme, abyste i Vy poslali naše upozornění do své školy.

Budou-li školy a jejich zástupci pokračovat v podobných zásazích po doručení našeho upozornění, půjde již o **úmyslné jednání**.

Pokud tedy bude Vaše dítě obětí podobného zásahu, doporučujeme následující postup:

Oznamte policii ČR podezření na spáchání trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci, přisvojení pravomoci úřadu a diskriminace skupiny lidí (osobně nebo písemným oznámením). O podání získejte důkaz (svědecky, dokladem o odeslaném oznámení apod.).

Pokud policie odmítne oznámení přijmout, nebo věc odloží, napište nám e-mail na info@prolibertate.cz a do předmětu uveďte „Školy - diskriminace“. Do e-mailu krátce popište Vaši situaci a přiložte zprávu policie o odložení věci (nebo prohlášení svědka o tom, že se policie odmítla věcí zabývat). Takovou zprávu použijeme v dalších řízeních, včetně řízení před Mezinárodním trestním soudem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

4. K tomuto textu připojil žalobce odkaz na text s názvem „Důrazné upozornění zástupcům škol a školských zařízení“, jehož byl spoluautorem a který opatřil podpisovou doložkou: „Pro Libertate - Institut práva a občanských svobod, z.s., JUDr. T. N., předseda“, přičemž v tomto textu uvedl, že se některé školy a školská zařízení podílejí na závažném porušování právních předpisů České republiky a tím i práv dětí a jejich rodičů,
- *pokud* jednají na základě nařízených izolací a karanténních opatření, která jsou nicotnými akty, jsou-li doručovány krajskou hygienickou stanicí formou e-mailu, SMS zprávy nebo i jen telefonicky,
 - pokud na základě takových nicotných aktů znemožňují dětem neočkovaným proti onemocnění covid-19 přítomnost ve škole, a naopak očkované děti zvýhodňují umožněním jejich přítomnosti ve škole a umožňují také tím pádem šíření viru SARS-Co V-2,
 - *pokud* si přisvojují vlastní pravomoci, když vymáhají mimořádná opatření, zasahují proti dětem, která je nedodržují, a to fyzicky, kázeňskými tresty nebo jejich hrozbami, pokud si nastavují vlastní pravidla pro tzv. ochranu žáků, studentů a personálu před šířením onemocnění covid-19 a
 - pokud nabízejí žákům a studentům možnost očkovat se proti onemocnění covid-19 přímo ve škole,
- a dále uvedl, že podobnými kroky se školy i osoby, které takové kroky nařizují, vynucují je či provádí, s největší pravděpodobností dopouští trestných činů ublížení na zdraví podle § 146 trestního zákoníku, přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku, apartheid a diskriminace skupiny lidí podle § 402 trestního zákoníku, případně dalších trestných činů, přičemž pokud bude kterákoli škola či školské zařízení, jednotlivý pedagog nebo nepedagogický pracovník jednat způsobem popsaným shora i po obdržení upozornění, bude proti takovým osobám bez dalšího upozornění iniciováno trestní oznámení k příslušným orgánům činným v trestním řízení.
5. Oba texty zveřejnil na webových stránkách Institutu.
6. Podle kárného senátu žalobce při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající mu poctivým čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Tím porušil § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) ve spojení s článkem 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „etický kodex“).
7. Za toto kárné provinění mu bylo uloženo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření ve formě pokuty ve výši 12 000 Kč a povinnost zaplatit částku 8 000 Kč jako náhradu nákladů řízení.
8. Druhým výrokem kárný senát zprostil žalobce kárného obvinění, které mělo spočívat v odeslání výzev několika společnostem, ve kterých žalobce oznamoval, že Odborová organizace Pro Libertate, IČO 13965191 (dále jen „odborová organizace Pro Libertate“)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

může u daných společností působit jako odborová organizace, přičemž nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a nabídl poskytnutí právní služby osobám, které ji na něm samy nepožadovaly, ačkoli nešlo o osoby, s nimiž se soukromě nebo při výkonu advokacie stýkal. Žalobce odeslal jako statutární orgán odborové organizace Pro Libertate nejméně společnostem Siemens, s.r.o. a České dráhy, a.s. dopis, v němž těmto společnostem oznamuje ve smyslu ustanovení § 286 odst. 4 zákoníku práce, že odborová organizace Pro Libertate splnila podmínky pro své působení u uvedených společností jako zaměstnavatelů, a mimo jiné dále uvedl: „... Jsme si vědomi, že současná situace není jednoduchá pro zaměstnance ani zaměstnavatele. Proto jsme připraveni Vám v případě Vašeho zájmu poskytnout pomoc při vytváření pracovních podmínek respektujících práva našich členů a dalších zaměstnanců. V této souvislosti jsme vybaveni vysoce odbornými kapacitami – úzce spolupracujeme s Pro Libertate – Institutem práva a občanských svobod, z.s., (www.prolibertate.cz), SMIS – Sdružení mikrobiologů, imunologů a statistiků, z.s., (www.smis-lab.cz) a společností Nielsen Legal, advokátní kancelář, s.r.o., (www.nielsenleal.cz).“

9. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení prvního výroku rozhodnutí kárné komise a celého rozhodnutí odvolací kárné komise.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 2. 9. 2022 podal předseda kontrolní rady žalované jako kárný žalobce kárnou žalobu podle § 33 odst. 1 a 2 zákona o advokacii (vedenou pod sp. zn. K 61/2022). Kárný senát k návrhu žalobce spojil věc K 61/2022 s další kárnou žalobou projednávanou pod sp. zn. K 62/2022 (odeslání výzev odborové organizace). Věci K 62/2022 se soud nebude zabývat, neboť není předmětem soudního sporu (žalobce byl kárného obvinění zproštěn).
11. Kárný žalobce obdržel dne 26. 11. 2021 stížnost stěžovatelky, která se označila jako ředitelka střední školy a uvedla, že jí vadí dikce a výhrůžný obsah textů. Na problém již upozornila svého zřizovatele, který uvedl, že si ředitelé podobných nesmyslů nemají všimnout a mají postupovat podle pokynů a metodik, které jim i několikrát týdně posílá MŠMT. Stěžovatelce přesto vadí, že žalobce jako člen advokátní komory ředitele škol hrubou a neuctivou formou obtěžuje a vyhrožuje jim. Drtivá většina ředitelů škol přitom nemá právní vzdělání. Stěžovatelka se omluvila za absenci podpisu stížnosti. K tomu uvedla, že již zažila právní šikanu, a že její škola nemá dostatek prostředků na právní služby, aby se mohla účinně bránit, ani na PR služby, které by se mohly věnovat obraně školy, resp. její ředitelky, na sociálních sítích.
12. Kárný žalobce dále obdržel dne 13. 12. 2021 stížnost pana V. A. B. Stěžovatel uvedl, že chování žalobce, zejména vyhrožování ředitelům škol zveřejněnými texty, se neslučuje s profesionální etikou advokáta.
13. Spis dále obsahuje podání označené jako „Občanská obhajoba JUDr. T. N. čelícího kárné žalobě“ podepsaný Mgr. H. K., Ph.D. Podatelka uvedla, že žalobce byl pro ni oporou v době pandemie a jeho dopis ředitelům škol byl na místě. Podatelka popsala, že její dcera se jako neočkovaná nemohla zúčastnit lyžařského výcviku kvůli kontaktu s pozitivně testovaným spolužákem, ač karanténa nařízená smskou Krajské hygienické stanice byla v té době neplatná. Podatelka zahájila proti ředitelce školy právní boj, který však kvůli vytíženosti žalobce bohužel nedotáhla do konce. Písemné rozhodnutí o nařízení karantény jí přišlo až den po ukončení karantény. Podatelka vyzvala advokátní komoru, aby se populisticky nestavěla na stranu nezodpovědných ředitelů škol, kteří ve své malosti ublížili dětem a jednali protiprávně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

14. Žalobce se k věci opakovaně vyjádřil (ve dnech 1. 12. 2021, 27. 12. 2021, 17. 1. 2022, 30. 9. 2022 a 13. 12. 2022), přičemž spáchání deliktu odmítl.
15. Ve vyjádření ke kárné žalobě ze dne 30. 9. 2022 žalobce uvedl, že se necítí být vinen. Podle jeho názoru kárný žalobce nedokázal, že by byl autorem textu. Z jeho pohledu je text přičitatelný jen a pouze Institutu, protože on osobně vystupoval jen jako statutární orgán právnické osoby. I kdyby se skutků kladených za vinu dopustil on osobně, tak by se nejednalo o snižování důstojnosti advokátního stavu, ale o obranu lidských práv, která byla v době koronakrizy omezována. Informace zprostředkované školám v předmětných textech byly podle žalobce věcné, strízlivé a nikoliv nepravdivé.
16. Správní spis dále obsahuje protokol o jednání kárného senátu ze dne 28. 11. 2022. Žalobce označil svůj projev za přiměřený a uvedl, že nemínil tím projevem nikomu vyhrožovat. Jeho postoj byl dán souvislostí doby – podle jeho názoru docházelo k vybočení z obvyklého řešení právních vztahů a k extenzivnímu výkladu práv. Dále žalobce uvedl, že dostal řadu děkovných reakcí, a že jeden ze stěžovatelů je anonymní a druhý není ředitelem školy. Žalobce si již nepamatoval, proč je ve zveřejněném textu zmíněn Mezinárodní trestní soud v Haagu (dále jen „Mezinárodní trestní soud“ nebo „ICC“). Pravděpodobně proto, že tehdy uvažovali společně se Senátem ČR o mezinárodní spolupráci a podávali k tomuto soudu podnět. Pokud jde o výtky vůči očkování, žalobce mířil na nátlak vyvíjený při organizování očkování. Brojil proti rozhodnutí o očkování bez souhlasu rodičů, rozdílnému zacházení s očkovanými a neočkovanými a proti vylučování těch, kteří byli v kontaktu s pozitivně testovanou osobou. Text výzvy sám nijak nezveřejňoval, kromě upozornění na sociální síti facebook. Protokol dále obsahuje vyjádření ke druhé kárné žalobě původně vedené pod sp. zn. K 62/2022 – pro tento skutek byl prvostupňovým rozhodnutím zproštěn obvinění.
17. V rámci vyjádření k podkladům žalobce doplnil informace k otázce ohledně Mezinárodního trestního soudu. Uvedl, že dvě senátorky ve spolupráci s Institutem podaly podnět k Mezinárodnímu trestnímu soudu s žádostí o přezkum, zda Česká republika (a další státy) nediskriminují skupinu obyvatel v souvislosti s očkováním.
18. Na ústním jednání dne 12. 1. 2023 bylo vyhlášeno prvostupňové rozhodnutí.
19. Toto rozhodnutí žalobce dne 25. 1. 2023 napadl odvoláním. Žalobce v odvolání vytýkal žalované především obecnou absenci odůvodnění, absenci vypořádání argumentace jednání za právnickou osobu, a absenci odůvodnění, v čem konkrétně spatřoval kárný senát provinění žalobce.
20. Poté, co bylo žalobci doručeno oznámení o ustanovení odvolacího kárného senátu, doplnil žalobce odvolání o námitku podjatosti JUDr. Jiřího Hartmanna. JUDr. Jiří Hartmann dne 14. 3. 2023 prohlásil, že se necítí být podjatý, jelikož již více než 20 let nemá s právním zástupcem žalobce žádné profesní a ani osobní vazby. Dne 16. 3. 2023 rozhodl předseda odvolací kárné komise ČAK, že JUDr. Jiří Hartmann není ve věci podjatý.
21. Dne 19. 10. 2023 rozhodl odvolací kárný senát napadeným rozhodnutím o zamítnutí odvolání.

Žaloba

22. Žalobce považuje prvostupňové rozhodnutí v rozsahu prvního výroku a napadené rozhodnutí v celém rozsahu za nezákonná. Uplatňuje při tom pět žalobních bodů. Žalobce uvádí, že v odvolacím řízení rozhodoval o věci vyloučený člen kárného senátu. Dále žalobce tvrdí, že mu bylo odňato právo na ústní projednání věci a právo vyjádřit se k řízení před

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vydáním rozhodnutí bez nařízení ústního jednání. Třetím žalobním bodem žalobce tvrdí, že obě rozhodnutí vychází z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Pod čtvrtým bodem žalobce argumentuje, že obě rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení věci; konkrétně z nesprávného výkladu § 17 zákona o advokacii. Pod posledním žalobním bodem žalobce uvádí, že obě rozhodnutí jsou v konečném důsledku nepřezkoumatelná.

23. Žalobce dále uvádí, že prvostupňovým i napadeným rozhodnutím došlo ke zkrácení jeho práva. Rozhodnutí zasáhla do jeho majetkové sféry tím, že mu vznikla povinnost zaplatit pokutu a náhradu nákladů řízení ve výši celkem 20 000 Kč. Rozhodnutí také zpochybnila jeho dosud bezúhonný výkon advokacie a poškodila jeho jméno a důvěru jeho klientů. To žalovaná dále zintenzivnila tím, že vynesla v té době dosud nepravomocné prvostupňové rozhodnutí do médií.

Podjatost předsedy odvolací kárné komise

24. Žalobce předně namítá, že předseda odvolacího kárného senátu JUDr. Jiří Hartmann měl být pro svou podjatost vyloučen z projednávání a rozhodování věci.
25. Možnou podjatost předsedy odvolacího kárného senátu spatřuje v jeho vztahu ke svému právnímu zástupci JUDr. Petru Vališovi a dále v jeho vztahu k JUDr. Petru Vackovi, který se hlásí ke spoluautorství textů.
26. Ve vztahu k JUDr. Petru Vališovi žalobce uvádí, že oba advokáti spolu v minulosti, konkrétně před 18 lety, úzce spolupracovali. Jejich vzájemná spolupráce přitom podle žalobce vedla ke sporům ohledně rozdílných názorů na způsob výkonu advokacie, včetně otázek etických. Žalobce má proto obavy z neobjektivního rozhodování.
27. JUDr. Jiří Hartmann je navíc partnerem advokátní kanceláře, ve které působí jako spolupracující advokát JUDr. Jiří Vacek, který se přípisem zaslaným žalované přihlásil ke spoluautorství textů, za jejichž zveřejnění bylo žalobci uloženo kárné opatření.
28. JUDr. Jiří Hartmann se dle žalobce účastnil rozhodování odvolacího kárného senátu v rozporu se zákonem. Uvedené vady jsou podle názoru žalobce nezhojitelné.

Nemožnost vyjádřit se k průběhu řízení

29. Žalobce se domnívá, že předseda kárného odvolacího senátu nesprávně posoudil otázku nezbytnosti nařízení ústního jednání podle § 27 odst. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb. (dále jen „kárný řád“). Z § 27 vyplývá, že předseda odvolacího senátu jednání nařídí pouze v případě, že je to k řádnému posouzení věci nezbytné.
30. Žalobce argumentuje, že není zřejmé, na základě, jakých úvah dospěl senát k závěru, že není nezbytné ústní jednání nařídí. Podle názoru žalobce z § 35e odst. 2 zákona o advokacii vyplývá, že řízení před kárným senátem je ovládáno stejnými principy jako řízení trestní. Domnívá se proto, že řízení před odvolacím kárným senátem lze přirovnat k neveřejnému zasedání v rámci trestního řízení. Účelem neveřejného zasedání je podle žalobce zjednodušení a urychlení odvolacího řízení. Odvolací soud může rozhodnout v neveřejném zasedání, pokud bude možné učinit rozhodnutí podle § 253, § 255 a § 257 a dále podle § 258 odst. 1 zákona č. 141/1996 Sb. (dále jen „trestní řád“), pokud je však zřejmé, že vadu nelze odstranit ve veřejném zasedání.
31. Podle žalobce je však patrné, že odvolací kárný senát odvolání nezamítl a ani neodmítl z formálních důvodů a tak, s ohledem na smysl zákonné úpravy, je proto žalobce toho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

názoru, že mu bylo v důsledku rozhodnutí kárného senátu nenařídít ústní jednání odepřeno právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce navíc tvrdí, že se žalovaná nedotázala, zda netrvá na ústním jednání a ani mu neoznámila, zda je připravena bez nařízení jednání rozhodnout.

32. Žalobce také uvádí, že mu žalovaná v odvolacím řízení neumožnila se seznámit s obsahem spisu a ani doplnit vyjádření k dosavadnímu průběhu řízení. V těchto tvrzených skutečnostech spatřuje žalobce porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Nesprávnost skutkových zjištění

33. Pod třetím žalobním bodem žalobce uvádí, že napadené i prvostupňové rozhodnutí vychází z nedostatečného a nesprávného skutkového stavu. Zejména žalobce argumentuje, že v řízení nebylo prokázáno, že by se dopustil vytýkaných věcí (**ad. 1**); dále že interpretace zveřejněných textů ze strany žalované nemá oporu v dokazování (**ad. 2**) a nakonec, že žalobci je vytýkáno poskytování nepravdivých informací v rámci řízení samotného, a to v rozporu s průběhem řízení, jak vyplývá i z protokolů z ústního jednání (**ad. 3**).

Přičitatelnost

34. Žalobce je (**ad. 1**) toho názoru, že ani jeden ze skutků, který je mu kladen za vinu, mu není přičitatelný, resp. v řízení podle žalobce nebylo prokázáno, že se takového jednání dopustil právě žalobce.
35. Žalobce k tomu uvádí, že v řízení nebylo zjištěno, že by byl autorem pasáží, které jsou mu kladeny za vinu. Naopak podle žalobce z řízení jednoznačně vyplynulo, že vytýkaná jednání jsou přičitatelná výhradně Institutu, jehož je žalobce předsedou. Žalobce dále uvádí, že nikdy v řízení netvrdil, že by nebyl spoluautorem zmiňovaných textů. Je však toho názoru, že žalovaná zcela vědomě ignorovala fakt, že se na tvorbě textů podílelo více osob, a veškerou odpovědnost za texty přičetla výhradně žalobci, a to bez jakéhokoliv srozumitelného vysvětlení či důvodu.
36. Dále žalobce tvrdí, že prvostupňové rozhodnutí je vnitřně rozporuplné tím, že uvádí, že jediné, co je předmětem hodnocení kárným senátem, je styl a úroveň vyjádření kárně obviněného. Z prvostupňového rozhodnutí přitom podle žalobce vyplývá, že je mu kladeno za vinu zveřejnění, připojení a další uvedení textů. Není proto podle žalobce zřejmé, na základě čeho žalovaná dovodila, že hodnotí pouze styl a úroveň jeho vyjádření.

Interpretace

37. Dále žalobce (**ad. 2**) vytýká žalované nesprávnou interpretaci zveřejněných textů, které byly formulovány tak, aby oslovily ředitele škol. Žalovaná podle žalobce postavila své závěry mimo jiné na tvrzení, že jsou jemu vyčítané projevy nepřesné, aniž by specifikovala, jaké projevy má na mysli. K tomu dále uvádí, že většina závěrů uvedených v předmětných textech se ukázala jako správná. Za nepodložený závěr považuje žalobce i konstatování žalované, že žalobce usiluje o následování svého názoru a dovolává se poměrně agresivně trestněprávního hodnocení jednání třetích osob. Žalobce je toho názoru, že v žádném z textů, jejichž autorství je mu vytýkáno, není uvedeno, že by respektování mimořádných opatření mělo samo o sobě trestněprávní důsledky.
38. Žalobce v této souvislosti rovněž poukazuje na ustanovení § 4 odst. 1 občanského zákoníku, které jemu i dalším spoluautorům vytýkaných textů dává právo formulovat je s očekáváním,

že příjemci v nich obsažených sdělení mají alespoň rozum průměrného člověka se schopností užívat jej s běžnou péčí.

39. V žalobě se dále žalobce vyjadřuje k tomu, že žalovaná podle jeho hodnocení opřela rozhodnutí o závěr, že zveřejnění uvedených textů je nenadálým a překvapivým krokem, a to i přesto, že Institut opakovaně usiloval o diskusi a snažil se poskytnout školám stanoviska, jak postupovat v souladu s právem. Žalobce zároveň napadal mimořádná opatření u Nejvyššího správního soudu.
40. Nepřesnost podle názoru žalobce staví žalovaná na zmínce o Mezinárodním trestním soudu, který byl podle žalované zřizován zcela k jiným účelům. Žalobce jako důkaz navrhuje tiskovou zprávu senátorek Jitky Chalánkové a Aleny Dernerové nesoucí název: „*V České republice dochází k diskriminaci obyvatel a porušování lidských práv. Obrátily jsme se na Mezinárodní trestní soud v Haagu*“. Tento důkaz podle názoru žalobce prokazuje relevanci o zmínce o Mezinárodním trestním soudu v předmětných textech. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že ani jeden člen kárného senátu neuvádí v seznamu advokátů jako svou odbornost trestní právo a nejsou proto způsobilým orgánem k tomu, aby hodnotily právní závěry autorů v uvedených textech.
41. Žalobce má za to, že jeho texty neobsahovaly nepřesnosti. Žalobce tvrdí, že právní hodnocení ze strany Institutu nelze považovat za nepřiměřené dodnes. Nejenže toto hodnocení dosud nebylo nijak popřeno, ale spíše naopak. Nelze například přehlédnout fakt, že i někteří zástupci Parlamentu České republiky se již veřejně omluvili za diskriminaci skupiny osob. Kromě toho žalobce uvádí, že praxe, kdy např. dětem byla znemožněna přítomnost ve škole na základě SMS zprávy krajské hygienické stanice, byla naprostým standardem, přestože byla nesporně nezákonná. Žalobce proto uvádí, že cílem Institutu bylo slovy žalované vyvolat dojem, že to, co se tehdy zdálo jako normální, bylo často nezákonné.
42. Žalobce dále uvádí, že když během řízení poukazoval na to, že je potřeba přihlédnout i ke kontextu tehdejší doby, neměl na mysli posuzování covidové pandemie a její závažnosti, což je podle něj subjektivní a dodnes diskutovaná odborná otázka. Poukazoval na fakt, že v období let 2020-2021 byla státní moc vykonávána zcela nerovnovážně, zcela bezohledně vůči právům a svobodám člověka, zcela v rozporu se základní ústavní zásadou in dubio pro libertate. I tehdejší zástupci vlády ČR přiznávali, že vydávají opatření, o nichž vědí, že jsou protizákonná, ale že se jimi občané budou muset řídit, dokud je soudy nezruší. Uvádí, že proto se žalobce a jeho kolegové snažili opakovaně poskytovat ředitelům škol stanoviska k výkladu právních předpisů tak, aby zabránili porušování práv dětí a současně, aby eliminovali situace, kdy školy budou sankcionovány státní mocí proto, že jim jsou ukládány povinnosti bez toho, aby byly současně vybaveny příslušnými kompetencemi k jejich plnění.
43. Texty, které jsou žalobci kladeny za vinu, obsahují podle něj hned několik oblastí, na které žalobce a jeho kolegové naráželi v komunikaci s žáky, rodiči a studenty. Text výzvy se dotýkal oblasti ochrany osobních údajů – žalobce uvádí, že při testování ve školách opakovaně docházelo k porušování nařízení GDPR, což potvrdil i Úřad pro ochranu osobních údajů. Druhou oblastí bylo omezování práva žáků být přítomen na vyučování. Za nezákonné žalobce považuje, že žáci byli o této skutečnosti vyrozuměni pomocí SMS. Třetí oblast se týkala trestněprávní odpovědnosti která směřovala k situacím, kdy ředitelé a jiní pracovníci škol vynucovali dodržování mimořádných opatření a vytvářeli vlastní pravidla, vytvářeli psychický nátlak na děti, aby je dotlačili k očkování proti onemocnění covid-19.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Žalobce tvrdí, že se na něj a na jeho kolegy obracely desítky rodičů s informacemi o tom, že jejich dítě nesmí navštěvovat školní jídelnu, má vymezenou toaletu, případně že je odděleno od ostatních a opakovaně verbálně ponižováno, a to s odkazem na to, že není očkováno.

44. Žalobce závěrem uvádí, že i ve výše uvedených případech vždycky doporučoval rodičům se školou nejdříve jednat. Trestní oznámení nikdy nedoporučovali jako první řešení, nicméně považují ho za legitimní nástroj, který mají rodiče k dispozici. Žalobce dodává, že pokud výzva ředitelům vyznívá poněkud „agresivně“, jak uvádějí napadená rozhodnutí žalované, pak je to důsledek bezmoci, do které se dostali žalobce a jeho kolegové jako právníci i jako rodiče a do které se dostaly tisíce a desítky tisíc dalších rodičů.
45. Žalobce zdůrazňuje, že hypotetické následky zveřejněných textů (obsažené v bodu 23 napadeného rozhodnutí) vytýkané žalovanou nejsou nijak odůvodněny a ani vysvětleny. Jde o hodnocení jeho právního názoru jiným advokátem. Podle žalobce takové hodnocení nemůže být podkladem ve správním řízení. Žalobce netvrdil, že respektování mimořádných opatření má samo o sobě trestněprávní důsledky. Otázka nátlaku na rodiče, aby podnikali procesněprávní kroky, je opět ničím nepodloženou spekulací žalované.
46. Podle žalobce byla v textu vždy jasně vymezena trestněprávní hranice tím, že takto je možné posuzovat nikoliv výjimečné excesy, kdy ředitelé škol svévolně zaváděli vlastní pravidla. Pokud výzva ředitelům vyznívá agresivně, tak je to důsledek bezmoci, do které se dostal žalobce, jeho kolegové jako právníci i jako rodiče a do které se dostaly tisíce dalších rodičů.

Tendenčnost napadených rozhodnutí, vztah žalobce ke spolku Zdravé fórum

47. Žalobce (**ad. 3**) uvádí, že závěry prvostupňového i napadeného rozhodnutí jsou tendenční. Tendenčnost ilustruje na tvrzení obsaženém v prvostupňovém rozhodnutí, že žalobce je místopředsedou rady spolku Zdravé fórum, z. s. (dále jen „Zdravé fórum“).
48. K tomu žalobce uvádí, že je mu neoprávněně vytýkáno poskytování nepravdivých informací v rámci kárného řízení. Konkrétně brojí proti bodu 6 prvostupňového rozhodnutí, v němž žalovaná uvedla, že: „[z] výpisu ze spolkového rejstříku spolku Zdravé fórum z.s. kárný senát zjistil, že JUDr. T. N. je zakladatelem a členem rady tohoto spolku a jeho místopředsedou, prohlášení kárně obviněného v řízení, že se ho neúčastní, se tak ukázalo nepravdivým“.
49. Dle žalobce z protokolu z řízení před kárným senátem kárné komise žalované ze dne 28. 11. 2022 jednoznačně vyplývá, že žalobce byl členy kárného senátu tázán, zda je členem „výboru“ nebo statutárního orgánu spolku Zdravé fórum. Na to žalobce odpověděl, že nikoli. Z výpisu ze spolkového rejstříku je zjevné, že Zdravé fórum z.s. žádný „výbor“ nemá a statutárním orgánem je předseda, kterým žalobce není. Odpovědi žalobce tak byly pravdivé. Žalobci tak není vůbec zřejmé, jak žalovaná došla k závěru, že by žalobce v průběhu kárného řízení vypovídal nepravdivě. Není ani zřejmé, nakolik tento závěr byl relevantní pro konečné rozhodnutí i pro výši uložené sankce. Tento závěr žalobce považuje za nepravdivý a tvrdí, že z výpisu ze spolkového rejstříku je zjevné, že Zdravé fórum žádný „výbor“ nemá a statutárním orgánem je předseda, kterým žalobce není.
50. Za tendenční považuje žalobce rozhodnutí žalované i z hlediska hodnocení celkového kontextu doby, v níž texty, jež jsou žalobci vytýkány, vznikaly.
51. Žalovaná dle žalobce pochybila, když přistoupila k hodnocení doby, v níž zveřejněné texty vznikaly, aniž by provedla důkazy navržené žalobcem. Žalobce navrhoval provést k důkazu vyjádření dětského psychologa Mgr. et Mgr. Milana Studničky a lektorky v oblasti dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků a v oblasti školní, speciální a sociální

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

pedagogiky a sociální psychologie Mgr. Michaely Veselé, která se zabývala vlivem mimořádných opatření a jejich vykonávání ve školách na psychické a sociální blaho dětí. Bez provedení těchto důkazů je podle názoru žalobce opomíjeno hledisko potřeb a zájmů dětí. To, co žalovaná označuje za zdraví, je podle žalobce jen jednou složkou fyzického, psychického a sociálního blaha. Závěry ohledně kontextu doby podle názoru žalobce nijak nesouvisí s jednáním, které je mu kladeno za vinu, a především je považuje za nesprávné.

Nesprávné právní posouzení věci

52. Žalobce se domnívá, že žalovaná nesprávně vyložila § 17 zákona advokacii, a to celkem ve dvou ohledech.
53. Žalobce tvrdí, že pouze projevoval navenek vůli právnické osoby (Institutu). Takové jednání advokáta nikdy nemůže být podle jeho názoru hodnoceno pod § 17 zákona o advokacii jako projev advokáta. Když advokát jedná za právnickou osobu, tak vůbec neprojevuje svou vlastní vůli.
54. Žalobce uvádí, že žalovaná správně vychází z toho, že i vystoupení advokáta v rámci spolku či jiné právnické osoby může být předmětem přezkumu podle ustanovení § 17 zákona o advokacii. Platí to ovšem pouze tam, kde takové vystoupení je projevem samotné osobní vůle advokáta. Pokud však advokát jedná jako statutární zástupce právnické osoby, nejedná se již o projev jeho vlastní vůle. Úvahy o účelovém zakládání spolků či společností s ručením omezeným pak žalobce hodnotí tak, že jsou za hranou jakékoliv rozumnosti. Považuje je za naprosto spekulativní a hypotetické a podle jeho názoru dokládají úpornou snahu žalované přičíst mu vytýkané projevy za každou cenu.
55. Žalovaná dále nesprávně vyložila § 17 zákona o advokacii v tom ohledu, že i kdyby jednání žalobci přičitatelné bylo, tak stejně nenaplní onu skutkovou podstatu. Žalobce považuje za nesporné, že v průběhu covidové pandemie docházelo opakovaně k masivním zásahům do základních lidských práv a svobod, byla porušována práva dětí i dospělých, což mnohokrát konstatovaly i soudy, včetně Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu. Žalobce se domnívá, že proti tomuto porušování základních práv a svobod měla vystoupit sama žalovaná a že důstojnost advokátního stavu nesnižoval on, ale spíše ti členové žalované, kteří v době zcela bezprecedentního porušování lidských práv mlčeli.
56. Žalobce se domnívá, že pokud žalovaná textům Institutu agresivitu či přepjatost, tak zapomíná na to, s jakou účinností a bezohledností jednala s občany zejména v období let 2020–2021 státní moc, mohutně podporovaná médii. Jak byli různí kritici oficiální vládní doktríny, včetně významných a celosvětově uznávaných odborníků, veřejně zostuzováni v rámci kampaní proti tzv. dezinformátorům. Žalobce je proto přesvědčen, že jednání, které je mu kladeno za vinu, nelze vnímat jako jednání snižující vážnost či důstojnost advokátního stavu.

Nepřezkoumatelnost

57. Žalobce namítá, že vzhledem k vadám, které obsahují napadené a prvostupňové rozhodnutí, jsou obě rozhodnutí v konečném důsledku nepřezkoumatelná.

Vyjádření žalované

58. Podle názoru žalované není žaloba důvodná a napadené rozhodnutí není nezákonné. Žalovaná uvádí, že podstatnou část žaloby tvoří polemika s hodnocením důkazů. Způsob, jakým jsou v napadeném rozhodnutí i v kárném rozhodnutí hodnoceny provedené důkazy,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

rozhodně nelze považovat za nezákonnost, jež by měla být důvodem zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ani podle § 76 s. ř. s.

K námitce podjatosti

59. Ohledně vady řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený člen odvolacího kárného senátu, žalovaná uvádí, že žalobce již v odvolání ze 7. března 2023 uplatnil námitku podjatosti předsedy odvolacího kárného senátu, kterou zdůvodnil tím, že právní zástupce žalobce v letech 1992 – 2005 vykonával advokátní praxi společně s JUDr. Hartmannem, přičemž jejich profesní rozchod neproběhl zcela v klidu a i po letech mezi nimi zůstávají některé nedorozumění otázky. Konkrétnější důvody, pro něž by měly být dány pochybnosti o nepodjatosti předsedy odvolacího kárného senátu, žalobce v odvolání (a ani v žalobě) neuvedl. Proto také předseda odvolací kárné komise rozhodnutím ze 16. března 2023 vyslovil, že JUDr. Hartmann není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci žalobce jako kárně obviněného.

K ústnímu jednání

60. K ústnímu projednání odvolání žalovaná uvádí, že konstrukce kárného řádu je opačná než konstrukce trestního řádu. Pravidlem je rozhodnutí bez nařízení jednání, zatímco při jednání rozhodne odvolací kárný senát pouze pokud proto shledá konkrétní důvody. Žalovaná zdůrazňuje, že žalobce ani netvrdí, jaké vyjádření mu mělo být postupem odvolacího kárného senátu znemožněno.
61. Žalovaná dále uvádí, že žalobce měl kdykoli až do vydání napadeného rozhodnutí možnost nahlédnout do kárného spisu. Do spisu ostatně nahlédl, ovšem až 4. ledna 2024. Při tomto nahlížení do spisu mohl zjistit, že po jeho odvolání nebyl až do vydání napadeného rozhodnutí kárný spis doplněn, neboť kárný žalobce se k odvolání kárně obviněného nevyjádřil. V den rozhodnutí odvolacího kárného senátu nebylo v kárném spisu nic, k čemu se žalobce nemohl vyjádřit již v odvolání.
62. Žalovaná dále zdůrazňuje, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaná vytýkala žalobci, že dostatečně netvrdil rozhodné skutečnosti na svou obhajobu. Poučení, aby účastník řízení doplnil svá tvrzení či důkazy pro to, aby v řízení mohl být úspěšný, by mělo místo v řízení podle občanského soudního řádu a nikoli v advokátním kárném řízení, jež se, kromě zákona o advokacii, advokátního kárného řádu a některých pasáží správního řádu, přiměřeně řídí řádem trestním.
63. Žalovaná dále konstatuje, že pokud dle žalobce lze z napadeného rozhodnutí nabýt dojmu, že žalovaná rozhodovala bez podrobnější znalosti věci, pak není zřejmé, z čeho tak usuzuje.
64. Žalovaná poukazuje na skutečnost, že žaloba obsahuje celou řadu kategorických tvrzení, která nejsou podložena důkazy. Příkladem žalovaná uvádí tvrzení v bodu 31., že *většina závěrů uvedených v předmětných textech, zveřejněných se ukázala jako správná*, v bodu 38., že *tam uvedená praxe byla naprostým standardem, přestože byla nesporně nezákonná*, v bodu 40. o *tisících dotazů a stížností rodičů*, v bodu 47., že *v období let 2020-2021 byla státní moc vykonávána zcela nerovnovážně, zcela bezohledně vůči právům a svobodám člověka* nebo v bodu 63., že *v průběhu covidové pandemie docházelo opakovaně k masivním zásahům do základních lidských práv a svobod*.
65. Žalovaná tvrdí, že nehodnotí názory žalobce a plně respektuje jeho právo na svobodu projevu. Na druhé straně, ve shodě s napadeným rozhodnutím i prvostupňovým rozhodnutím, žalovaná konstatuje, že advokát musí při svých vyjádřeních volit takovou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

formu, která je v souladu s povinnostmi, jež advokátům stanoví právní a stavovské předpisy, v daném případě § 17 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. října 1996 č. č. 1/1997 Věstníku (dále jen „etický kodex“). V tomto směru žalovaná odkazuje zejména na body 21. a 22.

Polemika s hodnocením důkazů

66. Žalovaná konstatuje, že nepovažuje za nutné vyjádřit se ke všem skutkovým námitkám žalobce, protože jsou v převážné míře polemikou s hodnocením důkazů v napadeném rozhodnutí i v prvostupňovém rozhodnutí. Považuje však za nutné vyjádřit se k jedné pasáži *Důrazného upozornění zástupcům škol a školských zařízení*, konkrétně k upozornění, že v dokumentu uvedenými kroky se škola i osoba, která tyto kroky nařizuje, vynucuje či provádí, s největší pravděpodobností dopouští mimo jiné trestného činu *Apartheid a diskriminace skupiny lidí podle § 402 trestního zákona* (správně zákoníku). Toto upozornění na dokumentu, v jehož závěru je uvedeno *Pro Libertate – Institut práva a občanských svobod, z.s., JUDr. T. N., předseda*, je tvrzením, které je podle žalované zcela nepřiměřené a vybočuje z přijatelných hranic komunikace advokáta směrem k veřejnosti, přičemž je způsobilé vzbudit vážné obavy v jeho čtenářích, ať už splňují podmínky žalobcem odkazovaného § 4 odst. 1 občanského zákoníku či nikoli.
67. Skutečnost, že žalobce je jen jedním ze spoluautorů, nepovažuje za rozhodné pro jeho kárnou odpovědnost. Žalovaná ostatně tuto skutečnost přímo zohlednila ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná dále poukazuje na to, že žalobce ani netvrdil, že nesouhlasil s formou či obsahem vyjádření právnické osoby, jejímž jménem jednal.
68. Žalobce argumentuje, že kárný senát nebyl způsobilý hodnotit zveřejněné texty, jelikož ani jeden z jeho členů neuváděl ve své odbornosti trestní právo. Žalovaná uvádí, že tato námitka nemá právní význam a poukazuje na to, že odbornost trestní právo neuvádí ani žalobce a ani další z tvrzených spoluautorů textu.
69. Závěrem žalovaná cituje bod 17. napadeného rozhodnutí:

„učiněný projev byl proveden v relativně úzké vazbě na výkon advokacie, když byl uveden na webových stránkách, v jejichž úvodu se sám kárně obviněný označuje za advokáta. Stejně tak forma, použitý slovník a obsah posuzovaných sdělení byly voleny tak, aby daná sdělení působila na své adresáty jako kvalifikované právní posouzení daného případu. Textace a stylistika předmětných dokumentů má v zamýšlených adresátech nepochybně vyvolat dojem, že se jedná o prezentaci ustáleného názoru odborné veřejnosti, za níž lze v daném případě považovat zejména advokáty, a nikoliv že jde o osobní názor jednotlivce, nebo sdružení jednotlivců na danou věc. Zveřejní-li advokát na veřejně dostupných webových stránkách dokument, jehož obsahem je konkrétní právní posouzení určité problematiky, a to včetně odkazů na konkrétní zákonná ustanovení a rovněž doporučení postupu řešení, zahrnujícího závažné procesní právní kroky, jako např. podání trestního oznámení, a přitom se otevřeně přihlásí ke svému právnímu vzdělání užitím titulu JUDr. a k profesi advokáta, pak nelze na takovýto projev na veřejnosti pohlížet jako na projev čistě osobní povahy bez vazby na výkon advokacie.“

Replika žalobce

70. Žalobce v replice uvádí, že v průběhu řízení před kárným senátem namítal, že to nebyl on, kdo se předmětného jednání dopustil. S ohledem na to, že touto skutečností se kárný senát

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nezabýval, žalobce tuto skutečnost namítl ve svém odvolacím návrhu, v němž se domáhal přezkumu nedostatečného zjištění skutkového stavu a nesprávného, respektive prakticky absentujícího právního hodnocení této skutečnosti.

71. Žalobce zdůrazňuje, že objektivní nevina nemůže být nijak vyvrácena subjektivním přesvědčením správního orgánu o vině. I za předpokladu, že byl kárný senát o vině žalobce přesvědčen, měl se vyvarovat snahy vyhledávat pouze důkazy v neprospěch žalobce, a naopak neignorovat takové, které jsou ve prospěch žalobce.
72. Žalobce dále zdůrazňuje, že sama žalovaná ve svém vyjádření přiznává, že v bodu 9. napadeného rozhodnutí je jen stručně uvedeno, že odvolací kárný senát o věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť k řádnému posouzení věci nebylo nařízení jednání nezbytně nutné. Toto konstatování odvolacího kárného senátu nebylo podle žalobce nikterak odůvodněno. Žalobce upozorňuje, že namítal zásadní nedostatky prvostupňového řízení. Odvolací kárný senát měl dle jeho názoru dojít k závěru, že pokud nemůže bez dalšího odvolání žalobce vyhovět, měl by k řádnému posouzení věci konfrontovat argumenty obviněného při ústním jednání.
73. Žalovaná jako příklad tvrzení žalobce nepodloženého důkazy uvádí například žalobcovo tvrzení, že *„v období let 2020-2021 byla státní moc vykonávána zcela nerovnovázně, zcela bezohledně vůči právům a svobodám člověka“*. Žalobce proto poukazuje na to, že žalovaná jako organizace sdružující právní profesionály by neměla ignorovat rozhodnutí soudů. Z nich totiž podle žalobce vyplývá, že jen z opatření Ministerstva zdravotnictví vydaných jich bylo soudy pro nezákonnost zrušeno/prohlášeno za nezákonné 75.
74. K otázce podjatosti JUDr. Jiřího Hartmanna uvádí, že o vyloučení JUDr. Hartmanna, předsedy odvolacího kárného senátu, rozhodoval předseda odvolací kárné komise. Předsedou odvolací kárné komise je pro dané období zvolen JUDr. Bohuslav Sedlatý, který je současně členem odvolacího kárného senátu. Lze tak mít podle žalobce vážné pochybnosti o systémové nepodjatosti předsedy odvolací kárné komise, který se má jako běžný člen odvolacího kárného senátu účastnit odvolacího řízení v senátu, jemuž předsedá advokát, o jehož nepodjatosti rozhoduje.
75. Žalobce cituje J. Rubeše, podle nějž *„i když si lze představit, že i tam, kde by podle zákona byl soudce podjat, by mohl a uměl rozhodovat nestranně, v zájmu čistoty řízení a důvěry veřejnosti se má každý soudce vystříhat podobné situaci.“* (RUBEŠ, J., O některých etických zásadách každodenní práce soudce a advokáta. Bulletin advokacie [online]. 2003, č. 11–12, s. 21). Žalobce má za to, že JUDr. Hartmann neměl vystavovat právního zástupce žalobce, natož žalobce, situaci, kdy by bylo třeba na veřejnosti probírat jeho osobní záležitosti s právním zástupcem žalobce, a když už funkci předsedy odvolacího kárného senátu ve věci, v níž byl kárně obviněný zastoupen JUDr. Vališem, přijal, po vznesení námitky podjatosti měl požádat o odvolání z funkce.
76. Žalobce závěrem namítá podjatost všech členů kárného senátu a odvolacího kárného senátu, a to z důvodu odlišného postoje k působení orgánů státní moci v období pandemie covidu-19. Podjatost totiž může být dána i stranickostí, resp. osobním poměrem k věci a jak vyplynulo z obou rozhodnutí, nikdo z členů kárného senátu a odvolacího kárného senátu naopak od žalobce neviděl, že na území ČR v období pandemie covidu-19 docházelo k masivnímu zásahu do lidských práv. Žalobce uvádí, že si je vědom toho, že uplatní-li námitku podjatosti opožděně, obecně ztrácí možnost, aby jeho podání bylo vyřizováno v režimu námitky podjatosti. Dle judikatury Nejvyššího soudu ČR však není vyloučeno, aby se

správní orgán takovou skutečností zabýval v odvolacím řízení z hlediska posouzení vady řízení, mající vliv na zákonnost řízení. K tomu cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 2 As 134/2011.

Jednání

77. Na jednání dne 24. 1. 2025 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupkyně žalobce zdůraznila, že vytýkané jednání nelze přičítat žalobci, jelikož šlo o jednání právnické osoby, jejímž statutárním orgánem žalobce byl a stále je. Dále uvedla, že žalobce svým jednáním obhajoval lidská práva a svobody a naplňoval tak podmínky advokátního slibu podle § 5 odst. 1 písm. j) zákona o advokacii a článku 18 etického kodexu. Má za to, že naplnil i požadavky § 17 zákona o advokacii.
78. Účastníci řízení navrhli provedení níže uvedených důkazů. Soud návrhy účastníků na provedení důkazů zamítl.
79. Pokud jde o důkazy navržené žalobcem, soud neprovedl důkaz listinou *Otisk zápisu v seznamu advokátů žalobce*, jelikož skutečnost, že je žalobce advokátem, není mezi účastníky řízení sporná.
80. Dále soud neprovedl důkazy listinami *Rozhodnutí kárného senátu kárné komise sp. zn. K 61/2022*, *Rozhodnutí odvolacího kárného senátu kárné komise sp. zn. K 61/2022*, *Potvrzení o doručení rozhodnutí odvolacího kárného senátu kárné komise sp. zn. K 61/2022* a *Spis vedený žalovanou ve věci sp. zn. K 61/2022*. Uvedené listiny jsou součástí správního spisu a správním spisem se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
81. Žalobce dále navrhoval provedení důkazu listinou *Přípis ČAK obvodnímu soudu pro Prahu 4*. Tímto důkazem chtěl žalobce prokázat skutečnost, že žalovaná poškodila pověst a dobré jméno žalobce a že tento zásah zintenzivnila poskytnutím nepravomocného prvostupňového rozhodnutí médiím. Soud tento důkaz neprovedl, protože skutečnost, zda bylo či nebylo poškozeno dobré jméno žalobce není předmětem tohoto řízení a není pro něj relevantní.
82. Soud neprovedl důkazy listinami *Otisk zápisu v seznamu advokátů JUDr. Gabriely Vilímkové*, *Otisk zápisu v seznamu advokátů Mgr. Michala Koutníka* a *Otisk zápisu v seznamu advokátů Mgr. Ondřeje Malovce*. Žalobce chtěl prokázat skutečnost, že ani jeden z členů kárného senátu nemá mezi svými odbornostmi uvedené trestní právo. Ani tato skutečnost není pro posouzení nyní projednávané věci významná, a proto soud shledal její prokazování nadbytečným (viz níže).
83. Žalovaná při jednání navrhla provedení důkazů listinami, které přiložila k vyjádření k žalobě.
84. Žalovaná navrhla provedení důkazu listinou *Výstraha - § 402 trestního zákoníku* s ohledem na to, že jde o dokument, na který odkazovaly oba texty zveřejněné žalobcem. Žalovaná tento důkaz navrhla na podporu závěru, že žalobce zvláště zdůraznil hrozbu trestního stíhání za zločin apartheidu a diskriminace skupiny lidí podle § 402 trestního zákoníku. Tento důkaz soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť již ze samotných textů, které jsou součástí správního spisu, je zjevné, že tyto obsahovaly hrozbu trestního stíhání za zločin apartheidu a diskriminace skupiny lidí podle § 402 trestního zákoníku, i odkaz na dokument nazvaný *Výstraha - § 402 trestního zákoníku*. Obsah tohoto dalšího dokumentu žalovaný v napadených rozhodnutích nehodnotil a není důvod, aby se jím nyní zabýval správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

85. Žalovaná dále navrhla provedení důkazu čtyřmi výpisy z veřejně dostupného seznamu advokátů na www.cak.cz, jimiž chtěla prokázat skutečnost, že žalobce ani jeho spolupracovníci nemají mezi svými odbornostmi uvedené trestní právo. Reagovala tak na námitku žalobce, že tuto odbornost nemají uvedenou členové kárné komise. Ani tento důkaz soud neprovedl pro nadbytečnost. Pro nyní projednávanou věc je bez významu, zda mají výše uvedené osoby ve veřejně dostupném seznamu advokátů jako odbornost uvedené trestní právo.
86. Ostatní návrhy na provedení důkazů soud zamítl z důvodů uvedených níže v rámci reakce na jednotlivé žalobní námitky.

Posouzení žaloby soudem

87. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by měl povinnost přihlídnout z moci úřední.
88. Podle § 17 zákona o advokacii postupuje advokát „[...] zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis“.
89. Podle § 32 odst. 1 zákona o advokacii: „Advokát a advokátní koncipient jsou kárně odpovědní za kárné provinění“. Podle odst. 2 je kárným proviněním „[...] závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem s výjimkou zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo stavovským předpisem“. Podle odst. 3 písm. c) lze advokátovi „[...] za kárné provinění uložit některé z těchto kárných opatření: c) pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem“.
90. Podle článku 4 odst. 1 etického kodexu ČAK je advokát „[...] všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“. Podle odst. 3: „Projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie jsou věcné, strážlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé“.
91. Podle § 3 odst. 1 věty první kárného řádu: „Z projednávání a rozhodování věci je vyloučen člen kárného senátu, u něhož lze mít důvodnou pochybnost o nepodjatosti pro jeho poměr k projednávané věci, k účastníkům kárného řízení nebo k jejich zástupcům“.
92. Podle § 27 odst. 1 kárného řádu „[p]ředseda odvolacího senátu nařídí jednání k projednání odvolání pouze v případě, že je to k řádnému posouzení věci nezbytné“.

K přezkoumatelnosti rozhodnutí

93. Žalobce namítá, že obě rozhodnutí jsou v konečném důsledku nepřezkoumatelná. Uvádí, že „[z]ávěry, které žalovaná učinila a na nichž založila svá (touto žalobou napadená) rozhodnutí, jsou celkově zcela nepodložené, jednostranné a tendenční, činěné s cílem shledat žalobce kárně vinným, že kárný senát či odvolací kárný senát jakkoliv přihlédl k argumentaci žalobce v průběhu kárného řízení a aniž by se jakkoliv zabýval jakoukoliv argumentací ve prospěch žalobce“. Na

ústním jednání dne 24. 1. 2025 pak právní zástupkyně žalobce uvedla, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala s námitkami, které žalobce uvedl v odvolání.

94. K této námitce soud konstatuje, že napadená rozhodnutí přezkoumatelná jsou. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů tak musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006).
95. Soud konstatuje, že prvostupňové i napadené rozhodnutí obsahují srozumitelné odůvodnění. Odůvodnění rozhodnutí objektivně umožňuje přezkum žalobních bodů. Žalovaná se odvolacími námitkami žalobce zabývala. Žalobce přitom žádné konkrétní odvolací námitky, které by žalovaná opomněla vypořádat, v žalobě ani později neuvedl. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaná nepřihlédla k jeho argumentaci, resp. nevypořádala jeho odvolací námitky. Námitce nepřezkoumatelnosti soud proto nepřisvědčil.

K namítaným vadám řízení

96. Žalobce dále namítá vady řízení, které podle jeho názoru vedou k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdí, že byl zkrácen na svých právech tím, že o odvolání rozhodoval podjatý člen senátu. Dále žalobce uvádí, že v průběhu řízení před odvolacím kárným senátem nebylo nařízeno ústní jednání, a že neměl možnost vyjádřit se k obsahu správního spisu.

Námitka podjatosti předsedy i všech členů odvolací kárné komise

97. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že ve věci rozhodoval podjatý, a tedy vyloučený předseda odvolací kárné komise.
98. Ohledně předsedy odvolacího kárného senátu žalobce uvedl, že v minulosti úzce spolupracoval s právním zástupcem žalobce, přičemž spolupráce byla před 18 lety ukončena z důvodu sporů. Byť spory byly formálně ukončeny před 18 lety, nic to dle žalobce nemění na existenci zcela rozdílných názorů obou advokátů na způsob výkonu advokacie včetně etických otázek. K ukončení spolupráce došlo po 16 letech. Závažnost důvodů ukončení spolupráce lze podle žalobce vyvozovat již ze skutečnosti, že k rozchodu došlo po tak dlouhém vztahu.
99. Podle § 3 kárného řádu platí, že z projednávání a rozhodování věci je vyloučen člen kárného senátu, u něhož lze mít důvodnou pochybnost o nepodjatosti pro jeho poměr k projednávané věci, k účastníkům kárného řízení nebo k jejich zástupcům.
100. Soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobce neuvedl takové skutečnosti, které by mohly vyvolat důvodnou pochybnost o nepodjatosti předsedy odvolacího senátu.
101. Pouhé tvrzení, že měl předseda odvolacího senátu před 18 lety blíže neurčený spor se zástupcem žalobce, a že tito mají různé postoje k otázkám profesní etiky, nesvědčí o podjatosti předsedy vůči žalobci. Soud nepřisvědčil žalobci, že z délky spolupráce obou advokátů (16 let) lze usuzovat na vážnost sporů a tím i na podjatost v nyní projednávané věci. Skutečnost, že rozchod následuje po dlouhodobém vztahu, nijak nesvědčí o důvodech

rozchodu ani o vážnosti tvrzených sporů, natož o vztahu obou osob po 18 letech. Tvrzené rozdílné názory na „otázky profesní etiky“ nemohou být důvodem podjatosti.

102. Žalobce neupřesnil ani to, jakým způsobem by měla nestrannost rozhodování předsedy odvolací kárné komise ovlivnit skutečnost, že je partnerem advokátní kanceláře, se kterou zároveň spolupracuje JUDr. Petr Vacek, jenž se přihlásil jako jeden ze spoluautorů zveřejněných textů. Soudu není zřejmé, jakým způsobem by se mohla žalobce negativně dotknout skutečnost, že advokátní kancelář, v níž je předseda odvolací komise partnerem, spolupracuje s JUDr. Petrem Vackem, který se měl podílet na tvorbě textů. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné podjatost předsedy odvolací komise dovodit. Námitku podjatosti s ohledem na spojení s JUDr. Vackem žalobce poprvé vznesl až v soudním řízení. K povaze vztahu mezi JUDr. Vackem a předsedou odvolacího senátu nic bližšího neuvedl. Podjatost dovozuje z „tendenčnosti a formálnosti rozhodnutí“, například z bodu 14 napadeného rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že v bodě 14 se odvolací kárná komise ztotožnila se závěry kárného senátu ohledně přičitatelnosti zveřejnění textů žalobci. Z textu napadeného rozhodnutí nelze podjatost předsedy odvolací kárné komise dovodit.
103. Soud neprovedl důkaz listinou *Otisk stránek Advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa, kde je mezi spolupracujícími advokáty uveden i JUDr. Petr Vacek*. Žalobce chtěl touto listinou prokázat skutečnost, že je JUDr. Petr Vacek spolupracujícím advokátem advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa. Žalovaná tuto skutečnost nijak nezpochybňuje. Tato skutečnost nadto není pro posouzení podjatosti JUDr. Hartmanna sama o sobě podstatná, neboť nevypovídá o tom, že by JUDr. Vacek spolupracoval přímo s JUDr. Hartmannem, natož o tom, že by byl jejich vztah povahy vyvolávající pochybnosti o možné podjatosti JUDr. Hartmanna.
104. Žalobce netvrdí a nedokládá, že oba advokáti osobně spolupracují, natož že mají vztah, který by mohl způsobit pochybnost o nepodjatosti pro poměr k projednávané věci. JUDr. Vacek přitom nebyl účastníkem kárného řízení. Spolupráce JUDr. Vacka s advokátní kanceláří Hartmann, Jelínek, Fráňa není sama o sobě důvodem podjatosti JUDr. Hartmanna. Žalobce by musel tvrdit a prokázat, že povaha spolupráce je taková, že vyvolává pochybnosti o nepodjatosti předsedy odvolací kárné komise. Nic takového však žalobce netvrdil a neprokazoval. Námitka není důvodná.
105. Žalobce dále v replice doručené soudu dne 12. 5. 2024 uplatnil námitku podjatosti všech členů odvolacího kárného senátu, a to z důvodu odlišného postoje k působení orgánů státní moci v období pandemie covidu-19. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobce ve lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 19. 2. 2024, namítal pouze podjatost předsedy odvolacího kárného senátu, nikoliv všech členů kárného senátu. Námitkou podjatosti všech členů kárného senátu se proto soud nemohl zabývat, neboť byla podána opožděně.

K možnosti vyjádřit se v průběhu řízení, k absenci ústního jednání v odvolacím řízení

106. Žalobce dále uvádí, že v odvolacím řízení mělo být nařízeno ústní jednání, a že se nemohl vyjádřit k průběhu řízení. Z rozhodnutí odvolacího kárného senátu není dle žalobce nijak zřejmé, na základě jakých úvah dospěl senát k závěru, že v dané věci není nezbytné ústní jednání nařídit. Již jen z tohoto důvodu je tak rozhodnutí nezákonné s ohledem na nepřezkoumatelnost důvodů procesního postupu odvolacího kárného senátu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

107. Žalobce má za to, že řízení před kárným senátem je ovládáno podobnými principy, jako řízení trestní, a proto lze přirovnat řízení před odvolacím kárným senátem k neveřejnému zasedání v rámci trestního řízení. Odvolací kárný senát zamítl žalobcovu odvolání, protože ho nepovažoval za důvodné. Odvolací soud takto v neveřejném zasedání rozhodnout nemůže.
108. Podle § 35e zákona o advokacii nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.
109. Soud souhlasí s žalovanou, že systematika trestního řádu a kárného řádu je v tomto ohledu jiná. V trestním řádu je totiž pravidlem veřejné zasedání a neveřejné zasedání je výjimkou, která platí jen pro některé úzce vymezené případy (viz § 263 trestního řádu). Naopak § 27 odst. 1 kárného řádu stanoví, že předseda odvolacího senátu nařídí jednání k projednání odvolání pouze v případě, že je to k řádnému posouzení věci nezbytné.
110. Rozhodování bez ústního jednání je tedy v řízení před odvolacím kárným senátem pravidlem a nařízení jednání je výjimkou. V nyní projednávané věci nebylo nařízení jednání k řádnému posouzení věci nezbytné.
111. Soud se ztotožnil s žalovanou, že žalobce uplatnil v odvolání své odvolací námitky a z ničeho nevyplývá, že by chtěl odvolání dále doplňovat.
112. Ze zákonné úpravy nevyplývá, že by v řízení před odvolacím kárným senátem musel být odvolatel vyrozuměn o tom, že nebude nařízeno ústní jednání. Ústní jednání tak nemuselo být nařízeno a o jeho absenci nemusel být žalobce vyrozuměn.
113. Důvodná není ani námitka žalobce, že neměl možnost vyjádřit se před rozhodnutím o odvolání k obsahu spisu. Podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.
114. Zákon o advokacii předpokládá použití správního řádu v kárném řízení jen v rozsahu ustanovení upravujících zajištění účelu a průběhu řízení. Podle § 33 odst. 6 věty první zákona o advokacii se v kárném řízení o kárném provinění použijí obdobně ustanovení upravující zajištění účelu a průběhu řízení podle správního řádu. Těmito ustanoveními jsou § 58 až 63 zahrnující předvolání, předvedení, předběžné opatření, pořádkovou pokutu do výše 50 000 Kč a vykázání z místa konání úkonu. Jiná ustanovení správního řádu se v kárném řízení nepoužijí.
115. Žalovaná nebyla povinna vyzývat před rozhodnutím o odvolání žalobce, aby se vyjádřil k obsahu spisu, neboť tuto povinnost jí žádný právní předpis nestanoví. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by do spisu nahlížet chtěl, ale nebylo mu to umožněno. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce do spisu nahlédl po vydání napadeného rozhodnutí dne 4. 1. 2024. K tomu žalovaná uvedla, že při tomto nahlížení do spisu mohl zjistit, že po jeho odvolání nebyl až do vydání napadeného rozhodnutí kárný spis doplněn, neboť kárný žalobce se k odvolání kárně obviněného nevyjádřil, jak je uvedeno v bodu 8 napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom v podané žalobě neuvedl, s jakým dokumentem nebyl seznámen.
116. Námitka není důvodná.

K přičitatelnosti textů žalobci

117. Žalobce dále argumentuje, že není žádný podklad pro závěr, že se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Uvádí, že obě rozhodnutí přičítala text výhradně žalobci, ačkoliv jednoznačně v řízení vyplynulo, že text vznikl za přispění více autorů. Žalobce dále zdůrazňuje, že v řízení vyplynulo, že skutky jsou přičitatelné jen a pouze Institutu, nikoliv žalobci, jelikož žalobce jednal jako statutární orgán Institutu. Podle žalobce tedy obsah skutku neodráží jeho vůli, ale vůli Institutu jako právnické osoby.
118. K této námitce se žalovaná vyjádřila v bodech 14-17 napadeného rozhodnutí. Ztotožnila se přitom se závěry prvostupňového rozhodnutí, že zveřejnění textů žalobci přičitatelné je.
119. K tomu soud uvádí, že oba texty byly uveřejněny na webových stránkách Institutu se zřetelnou hlavičkou Institutu „PROLIBERTATE INSTITUT PRÁVA A OBČANSKÝCH SVOBOD“. První text je nadepsán „TISÍCE ŠKOL DNES OBDRŽELO NAŠE VAROVÁNÍ PŘED PORUŠOVÁNÍM PRÁV DĚTÍ A RODIČŮ. NÁSLEDOVAT MUSÍ TRESTNÍ OZNÁMENÍ“. Bezprostředně pod tímto nadpisem je uvedeno: „Autor T. N.“. Druhý text nadepsaný „Důrazné upozornění zástupcům škol a školských zařízení“ je formulován jako dopis (začínající oslovením „Vážení“), který je podepsán „Pro Libertate – Institut práva a občanských svobod, z. s. JUDr. T. N., předseda“.
120. Dle soudu je podstatné, že žalobce své autorství nepopírá. Z protokolu z ústního jednání ze dne 28. 11. 2022 vyplývá, že žalobce si zveřejněné texty osobuje. Žalobce uvedl, že „svůj projev“ považuje za přiměřený a že „jeho postoj“ byl motivovaný souvislostí doby. Proti obsahu protokolu žalobce nic nenamítal. Ani v podané žalobě *„nebrojí proti tomu, že by byl jedním z autorů výzev a že o jejich zveřejnění věděl nebo že na něm mohl mít nějaký podíl“*.
121. Institut, kterému žalobce svoje jednání přičítá, je s osobou žalobce úzce spojen. Institut, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání, a žalobce to nijak nezpochybnil, měl v předmětné době sídlo na stejné adrese jako advokátní kancelář žalobce. Soud souhlasí s žalovanou, že pokud by jednání advokáta jako statutárního zástupce spolku nebylo advokátovi přičitatelné z hlediska jeho kárné odpovědnosti, šlo by o otevření prostoru pro obcházení kárné odpovědnosti.
122. Žalovaná dále v bodu 17 napadeného rozhodnutí uvedla, že *„Zveřejní-li advokát na veřejně dostupných webových stránkách dokument, jehož obsahem je konkrétní právní posouzení určité problematiky, a to včetně odkazů na konkrétní zákonná ustanovení a rovněž doporučení postupu řešení, zahrnujícího závažné procesní právní kroky, jako např. podání trestního oznámení, a přitom se otevřeně přihlásí ke svému právnímu vzdělání užitím titulu JUDr. a k profesi advokáta, pak nelze na takovýto projev na veřejnosti pohlížet jako na projev čistě osobní povahy bez vazby na výkon advokacie.“* Ani tomuto závěru nemá soud co vytknout.
123. Z hlediska kárné odpovědnosti žalobce není relevantní ani tvrzení žalobce, že text měl více autorů. Tato skutečnost kárnou odpovědnost žalobce neovlivňuje. Podstatné je, že žalobce oba texty jako předseda Institutu zveřejnil a opatřil svým podpisem. Žalobce se k autorství textů hlásí a jejich obsah si osobuje. Pokud mu s formulací textů pomáhaly další osoby, nic to nemění na jeho odpovědnosti za jejich obsah.
124. Námitka nepřičitatelnosti jednání žalobci není důvodná.

K porušení § 17 zákona o advokacii a čl. 4 etického kodexu

125. Podle § 17 zákona o advokacii postupuje advokát „[...] zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis“.
126. Podle článku 4 odst. 1 etického kodexu ČAK je advokát „[...] všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“. Podle odst. 3: „Projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie jsou věcné, střízlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé“.
127. Oba kárné senáty hodnotily, zda žalobce zveřejněním obou textů výše uvedené požadavky naplnil.
128. Kárný senát kárné komise uvedl k tomu uvedl zejména následující (viz bod 10 prvostupňového rozhodnutí):

„Projevy kárně obviněného senát shledává jako agresivní, zjednodušující a velmi nepřesné v otázce právních souvislostí. Projevy nejsou po obsahové stránce návodem, odborným hodnocením nebo posouzením práv a nevhodných postupů, mají však zřetelnou tendenci k zásahu do vůle jednajících osob bez bližších vysvětlení, navíc jsou nepřesné. Kárně obviněný usiluje o následování svého názoru, a dovolává se poměrně agresivně trestněprávního hodnocení jednání třetích osob, respektujících tehdy vydaná opatření a rozhodnutí příslušných orgánů veřejné správy, ačkoli šije sám vědom, že toto jeho hodnocení je přepjaté. Kárný senát má za to, že míra nepřesnosti a agresivity projevu přestoupila v namítaných textech přiměřenou úroveň, stala se prostým buřičstvím, nepřesvědčuje, ale obsahuje výhrůžky, byť vědomě plané. Nepřesnost dobře dokumentuje zmínka o „Mezinárodním trestním soudu“, jako by to měl snad být trestní tribunál, který je však zřizován ke zcela jiným účelům, nebo zmínka o naplnění skutkových podstat ust. § 146 tr. z. o ublížení na zdraví a § 402 tr. z. o apartheidu a diskriminaci skupiny lidí. Kárný senát tak nevytýká kárně obviněnému účast ve spolku, který má ve svém programu ochranu práv, ani jeho názory, ani jejich šíření, ale pouze formu, kterou oba jeho projevy vykazují.“

129. Odvolací kárný senát kárné komise k tomu uvedl zejména následující (viz body 22-23 napadeného rozhodnutí):

„Každé i sebekritičtější sdělení lze vyjádřit a komunikovat formou, která by dostala relativně přísným požadavkům na vystupování advokáta. V daném případě však dle názoru odvolacího kárného senátu překročil způsob a forma posuzovaných sdělení přípustnou hranici důstojnosti. Konkrétně takto odvolací kárný senát hodnotil následující výrazy, použité v dokumentech, tvořících přílohy G) a H) kárné žaloby, a to vždy v jejich souvislosti s celkovým kontextem daného sdělení: „(n)ásledovat musí trestní oznámení“, „zástupci, kteří se na některém z těchto zásahů podílejí, se mohou dopouštět trestných činů“, „(b)udou-li školy a jejich zástupci pokračovat v podobných zásazích“, „(t)akovou zprávu použijeme v dalších řízeních, včetně řízení před Mezinárodním trestním soudem“, „(d)ůrazné upozornění zástupcům škol“, „podílejí na závažném porušování právních předpisů České republiky“, „(t)ímto Vás důrazně upozorňujeme na následující skutečnosti“, „může se dopustit trestného činu“, „svévolný postup školy je v příkrém rozporu se zákonem“, „v konečném důsledku může způsobit nevratné zdravotní

poškození“, „s největší pravděpodobností dopouští některého z následujících (příp. i dalších) trestných činů“, „naléhavě upozorňujeme“, „(v) případě, že kterákoliv škola či školské zařízení nebo jednotlivý pedagog či nepedagogický pracovník bude jednat shora popsáním způsobem i po obdržení tohoto upozornění, bude proti odpovědným osobám bez dalšího upozornění iniciováno trestní oznámení“. Odvolací kárný senát se ztotožňuje s kárným senátem v hodnocení sdělení jako nepřiměřeně agresivního, zjednodušujícího, příliš citově zabarveného, nikoliv strážlivého a nutně vědomě zavádějícího. Ačkoliv text neobsahuje expresivní výrazy, je z něj v jeho celkových souvislostech zřejmé, že má v úmyslu nikoliv čestným způsobem ovlivnit vůli jeho adresátů. V případě adresátů z řad pedagogických pracovníků je evidentním záměrem autora vyvolat ve čtenářích nepřiměřené obavy a strach z výčtu hrozících sankcí, a tím dosáhnout prosazení svého záměru. Příkladem může být uvedení zločinu apartheidu a diskriminace skupiny lidí, který byl do výčtu možných následků zahrnut zjevně excesivně s úmyslem zastrašit adresáty.

K předmětným sdělením lze v souhrnu a při zohlednění celkového kontextu a vzájemných souvislostí uvést, že jejich zamýšleným důsledkem bylo 1) vyvolání dojem, že se jedná o kvalifikovanou právní analýzu problematiky provedenou odborníkem nebo sdružením odborníků na danou oblast práva; 2) vyvolání silného pocitu strachu a obav z možných být zcela hypotetických následků jednání pedagogických a nepedagogických pracovníků ve školství; 3) zasažení do vůle pedagogických a nepedagogických pracovníků ve školství tak, aby tito nepostupovali tak, jak si autor sdělení nepřeje, a to pod vlivem strachu z výčtu možných nepřiměřených následků; 4) vyvolání dojem u rodičů, že velké množství pedagogických a nepedagogických pracovníků ve školství s vysokou pravděpodobností páchá trestnou činnost, kterou poškozují jejich děti, a že je tento názor v duchu bodu 1) zastáván odborníky na danou oblast práva a 5) ovlivňování vůle rodičů tak, aby tito podnikali závažné procesněprávní kroky, a to zejména aby podávali trestní oznámení, pod vlivem přesvědčení uvedeného v bodu 4). Shora uvedené důsledky zveřejněných sdělení ve svém souhrnu představují překročení limitů důstojného, věcného a strážlivého vyjadřování advokáta.“

130. Soud se ztotožnil s žalovanou, že žalobce zveřejněním obou textů § 17 zákona o advokacii ve spojení s článkem 4 odst. 1 etického kodexu porušil.
131. Zveřejněné texty mohly ve svém celku působit na ředitele škol a další zástupce školských zařízení zastrašujícím dojmem. Žalovaná podle soudu takto správně hodnotila zejména zmínku o Mezinárodním trestním soudu a zmínku o zločinech apartheidu a ublížení na zdraví, a to v celkovém vyznění jednotlivých zveřejněných textů i s ohledem na užití stylistické obraty.

K námitce nesprávné interpretace textů bez opory v důkazech

132. Žalobce vznáší řadu námitek proti dílčím úvahám žalované, v nichž spatřuje skutkové závěry bez opory v důkazech a vadnou interpretaci zveřejněných textů.
133. Žalobce brojí proti závěru žalované, že jeho projevy byly „agresivní, zjednodušující a velmi nepřesné v otázce právních souvislostí“. Žalobce má za to, že není zřejmé, o co žalovaná tento svůj závěr opírá.

134. K tomu soud konstatuje, že žalovaná své závěry přesvědčivě odůvodňuje a z textů žalobce výslovně cituje (viz výše). Soud se proto neztotožnil s žalobcem, že by nebylo zřejmé, o co své závěry opírá.
135. Městský soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č. j. 9 Ad 25/2017-41, konstatoval, že pojmy *věcnost* a *střízlivost* jsou neurčité právní pojmy a obecné pojmy z oblasti etiky, pomocí kterých jsou vyjádřena pravidla chování. Tyto pojmy zároveň mohou mít v různých situacích zcela odlišný obsah. Podstatné je, aby žalovaná vysvětlila, proč konkrétní projev žalobce za věcný a střízlivý nepovažuje. Tomuto požadavku žalovaná dostala a soud se s jejím hodnocením ztotožnil.

Rozporuplnost napadených rozhodnutí

136. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí jsou rozporuplná v tom, že mu kladou za vinu zveřejnění, připojení a další uvedení textu, ale zároveň říkají, že jediné, co je předmětem hodnocení, je styl a úroveň vyjádření kárně obviněného.
137. K tomu soud uvádí, že žalobci je kladeno za vinu zveřejnění textů, které nesplňují požadavky § 17 zákona o advokacii, resp. článkem 4 etického kodexu. Kárné provinění žalobce spočívá v tom, že zveřejnil texty snižující důstojnost advokátního stavu. Oba texty přitom žalovaná hodnotila ve vztahu k jejich formě i k jejich obsahu.
138. Námitka není důvodná.

K výzvě rodičům k podání trestních oznámení

139. Žalobce zpochybňuje skutkový závěr žalované, že svými texty vyzýval rodiče dětí k podávání trestních oznámení.
140. Soud se ztotožnil s žalovanou, že zveřejněné texty lze jako výzvu k podávání trestních oznámení chápat.
141. Skutečnost, že žalobce vyzýval rodiče, aby podnikali procesněprávní kroky, je zjevná z textu nadepsaného „TISÍCE ŠKOL DNES OBDRŽELO NAŠE VAROVÁNÍ PŘED PORUŠOVÁNÍM PRÁV DĚTÍ A RODIČŮ. NÁSLEDOVAT MUSÍ TRESTNÍ OZNÁMENÍ“. Tento text mimo jiné uvádí:

„Pokud tedy bude Vaše dítě obětí podobného zásahu, doporučujeme následující postup:

Oznamte policii ČR podezření na spáchání trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci, присвоjení pravomoci úřadu a diskriminace skupiny lidí (osobně nebo písemným oznámením). O podání získejte důkaz (svědecky, dokladem o odeslaném oznámení apod.).

Pokud policie odmítne oznámení přijmout, nebo věc odloží, napište nám e-mail na info@prolibertate.cz a do předmětu uveďte „Školy – diskriminace“. Do e-mailu krátce popište Vaši situaci a přiložte zprávu policie o odložení věci (nebo prohlášení svědka o tom, že se policie odmítla věcí zabývat). Takovou zprávu použijeme v dalších řízeních, včetně řízení před Mezinárodním trestním soudem.“

142. Samotný text dále obsahuje hypertextový odkaz vedoucí na vzor trestního oznámení.
143. Tato výzva mohla působit způsobem, který označila žalovaná v bodě 23 napadeného rozhodnutí, především vyvoláním strachu a obav pracovníků ve školství. Soud souhlasí s žalovanou, že výše uvedený text je jednoznačně výzvou k podávání trestních oznámení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

K hrozbě trestným činem apartheidu a diskriminace skupiny lidí a řízením před Mezinárodním trestním soudem

144. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že v případě adresátů z řad pracovníků ve školství mohl výčet hrožících sankcí vyvolat nepřiměřené obavy.
145. Tyto nepřiměřené obavy se přitom mohly týkat i dodržování opatření, metodik a pokynů správních orgánů („...některé školy a školská zařízení se, s odkazem na existující mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, metodiky Ministerstva školství, tělovýchovy a sportu, příp. z vlastní iniciativy, podílejí na závažném porušování právních předpisů České republiky a tím i práv dětí a jejich rodičů“; Mezi nejtypičtější příklady protiprávních zásahů ze strany škol patří: zákaz prezenčního vzdělávání pro neočkované žáky a studenty na základě pokynu Krajské hygienické stanice v případě kontaktu s nakaženým...“). Soud se neztotožnil s žalobcem, že by texty jasně spojovaly trestněprávní důsledky pouze se zaváděním vlastních pravidel nad rámec mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví.
146. Kárný senát k tomu uvedl, že nepřesnost a planost hrozeb „[d]obře dokumentuje zmínka o „Mezinárodním trestním soudu“, jako by to měl snad být trestní tribunál, který je však zřizován ke zcela jiným účelům, nebo zmínka o naplnění skutkových podstat ust. § 146 tr. z. o ublížení na zdraví a § 402 tr. z. o apartheidu a diskriminaci skupiny lidí“. Se závěrem o nepřesnosti v tomto ohledu se ztotožnil i odvolací kárný senát.
147. Soud se ztotožnil s žalovanou, že text žalobce lze vnímat jako hrozbu řízením před Mezinárodním trestním soudem („Pokud policie odmítne oznámení přijmout, nebo věc odloží, napište nám... takovou zprávu použijeme v dalších řízeních, včetně řízení před Mezinárodním trestním soudem), přičemž tato hrozba je v textech určených rodičům a zástupcům škol vědomě zavádějící.
148. Na tom nic nemění žalobcem zdůrazňovaná skutečnost, že dvě senátorky ve spolupráci s Institutem podaly podnět k Mezinárodnímu trestnímu soudu, neboť podle jejich názoru byla ochrana základních práv a svobod na úrovni států znemožněna, a to s ohledem na nečinnost orgánů činných v trestním řízení.
149. Skutečnost, že senátorky Jitka Chalánková a Alena Dernerová učinily podání vůči Mezinárodnímu trestnímu soudu žalovaná nijak nezpochybňuje, tato skutečnost není mezi stranami sporná (soud proto navrhovaný důkaz pro nadbytečnost neprovedl).
150. Text zveřejněný žalobcem vyznívá tak, že řízení před Mezinárodním trestním soudem buď běží, nebo s vysokou mírou jistoty v budoucnu poběží (Takovou zprávu použijeme v dalších řízeních, včetně řízení před mezinárodním trestním soudem), a že se toto řízení týká či bude týkat jednání zástupců škol (Budou-li školy a jejich zástupci pokračovat v podobných zásazích. a následující text). Toto tvrzení je zavádějící a nepřesné.
151. Mezinárodní trestní soud v Haagu je zřízen na základě Římského statutu, který je mezinárodní smlouvu (viz Sdělení č. 84/2009 Sb. m. s o sjednání Římského statutu Mezinárodního trestního soudu). Podle článku 5 Římského statutu je „[j]urisdikce Soudu je omezena na nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek. Soud má jurisdikci podle tohoto Statutu ve vztahu k následujícím zločinům: a) zločinu genocidy; b) zločinům proti lidskosti; c) válečným zločinům; d) zločinu agrese“.
152. Jurisdikce Mezinárodního trestního soudu vůči národním trestním jurisdikcím je podle preambule a článku 1 Římského statutu komplementární. Podle článku 17 Římského statutu

„[...] vyšetřování nebo stíhání ve věci vede stát, do jehož jurisdikce věc spadá, kromě případů, kdy je tento stát neochoten nebo neschopen skutečně vést vyšetřování nebo stíhání; [...]“.

153. Podle článku 13 Římského statutu může Mezinárodní trestní soud vykonávat svou jurisdikci pokud a) **smluvní strana** podala žalobci oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán takový zločin či zločiny v souladu s čl. 14; b) oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán takový zločin či zločiny podala žalobci **Rada bezpečnosti** v souladu s kapitolou VII Charty Organizace spojených národů; nebo c) **žalobce** (*prosecutor*) zahájil vyšetřování takového zločinu v souladu s čl. 15 (zvýraznění doplněno soudem).
154. Žádná z výše uvedených situací však nenastala. Smluvní strana, Rada bezpečnosti ani žalobce neshledali, že by byl spáchán zločin spadající do jurisdikce Mezinárodního trestního soudu.
155. Žalobce (*prosecutor*) stojí v čele úřadu žalobce, který je samostatným orgánem soudu (článek 42 Římského statutu). Úřad žalobce přijímá informace a podněty i od občanské společnosti. Podáním informace nebo podnětu však řízení u Mezinárodního trestního soudu zahájit nelze.
156. Jurisdikce Mezinárodního trestního soudu je podle článku 5 Římského statutu omezena na nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek.
157. I kdyby postup ředitelů a zástupců škol byl chybný a v rozporu s právními předpisy, je zjevné, že intenzita těchto porušení by se nedotýkala *mezinárodního společenství jako celku*. Jinými slovy je zjevné, že se zástupci škol a školských zařízení zločinů podle článku 5 Římského statutu jednáním popsaným v textech žalobce dopustit nemohli.
Přesto to byli právě zástupci škol, kterým žalobce hrozil Mezinárodním trestním soudem, a které varoval před naplněním skutkové podstaty zločinu apartheidu a diskriminace skupiny lidí podle § 402 trestního zákoníku. Soud proto uzavírá, že se ztotožňuje se závěrem žalované, která texty vnímala jako nepřesné.
158. Na výše uvedeném nic nemění ani žalobcem namítaná skutečnost, že členové kárného senátu mezi svými odbornostmi neuvádí obor trestního práva. Tato okolnost nemá pro posouzení věci význam.

Ke správnosti části informací

159. Žalobce dále tvrdí, že většina závěrů Institutu se ukázala jako správná. Uvádí, že soudy mu v mnoha řízeních týkajících se zákonnosti mimořádných opatření dávají za pravdu.
160. K tomu soud konstatuje, že i pokud by dílčí informace ve zveřejněných textech byly správné, nemá to na kárnou odpovědnost žalobce vliv. Z § 17 zákona o advokacii a ani z článku 4 etického kodexu nevyplývá, že by text musel být zcela nepravdivý, nebo že by každá informace v něm obsažená musela být zavádějící.
161. Soud neprovedl následující důkazy navržené žalobcem, neboť skutečnosti, které chtěl žalobce prokázat, nejsou pro rozhodnutí ve věci podstatné.
162. Soud neprovedl důkazy listinami *Sdělení ÚOOÚ č. j. UOOU-01879/21-2* a *Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 63 A 14/2021-48*. Tyto důkazy měly prokázat skutečnosti, že docházelo k pochybením v procesu testování žáků základních škol a že praxe hygienických stanic spočívající v doručování rozhodnutí formou SMS, emailů apod. byla neoprávněná.

163. Soud dále neprovedl důkaz listinou *Sdělení Zdravého fóra z 6. dubna 2021* (<https://preview.mailerlite.com/n9k2r1>) a *prohlášení ze dne 16. dubna 2021* (<https://preview.mailerlite.com/a9h4a5>). Žalobce chtěl prokázat skutečnost, že Institut opakovaně v minulosti usiloval o diskuzi a že se snažil poskytnout školám i rodičům svá stanoviska k tomu, jak by bylo možné postupovat v souladu s právem.
164. Soud dále neprovedl důkaz *Videonahrávka – omluva senátora Michaela Canova (hnutí Starostové pro Liberecký kraj) za diskriminaci neočkovaných*. Žalobce chtěl prokázat skutečnost, že „[...] někteří zástupci Parlamentu České republiky se již veřejně omluvili za diskriminaci skupiny osob“.
165. Soud dále neprovedl důkaz *Excelová tabulka s opatřeními nařízenými Ministerstvem zdravotnictví od 19. 10. 2020 do 29. 12.2021, jež soud zrušil pro nezákonnost/ prohlásil za nezákonné* navržený v replice. Žalobce chtěl prokázat skutečnost, že docházelo k rušení mimořádných opatření vlády pro jejich nezákonnost.
166. Soud neprovedl ani důkaz listinou *Výroční zpráva VZČR, str. 15* (<https://www.vzcr.cz/uploads/41-Vyrocnizprava-2022.pdf>). Žalobce chtěl prokázat skutečnost, že Vojenské zpravodajství České republiky v souvislosti s pojem dezinformace uvedlo, že tento pojem začali používat někteří politici a společenští aktéři pro označení pravdivých informací, což mohlo vést k vyloučení části do té doby legitimních hlasů z politické debaty. Ani tato skutečnost není pro posouzení nyní projednávané věci významná, a proto soud shledal její prokazování nadbytečným.

Nenadállost a překvapivost zveřejněných textů

167. Podle žalobce žalovaná opřela rozhodnutí o nesprávný závěr, že zveřejnění uvedených textů je jakýmsi nenadálým a překvapivým krokem ze strany Institut. Institut přitom podle žalobce opakovaně usiloval o diskuzi a snažil se poskytnout školám i rodičům svá stanoviska k tomu, jak by bylo možné postupovat v souladu s právem.
168. Soud konstatuje, že žalovaná v žádném z napadených rozhodnutí neopírá své závěry o nenadállost nebo překvapivost obou textů. Žalovaná nenadálostí nebo překvapivostí neargumentovala ani v jednom z rozhodnutí. Žalobce konkrétní pasáže, kde měla žalovaná nenadálostí nebo překvapivostí argumentovat, neoznačuje.
169. Soud proto ani této námitce nepřisvědčil.

K námitce tendenčnosti argumentace žalované a vztahu ke spolku Zdravé fórum

170. Žalobce v kárném řízení (viz např. vyjádření žalobce ze dne 30. 9. 2022, č. l. 15 správního spisu) opakovaně argumentoval, že dokument *Důrazné upozornění zástupcům škol a školských zařízení osobně nerozesílal ani jej nijak nešířil*. Dokument pouze z titulu své funkce statutárního orgánu Institutu zveřejnil na webových stránkách Institutu. Ačkoliv Institut na svých stránkách uvádí, že „tisíce škol dnes obdrželo **naše** varování“ (zvýraznění doplněno soudem), podle žalobce ve skutečnosti toto varování sám neodeslal, ale pouze zveřejnil.
171. Varování školám fyzicky odeslal jiný subjekt, a to spolek Zdravé fórum. Tento spolek na svých stránkách uveřejnil mezi svými úspěchy text: „**Napsali jsme opakovaně** ředitelům 9 000 škol, abychom ochránili naše děti“ (zvýraznění doplněno soudem).
172. Žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že otázka, zda varování fyzicky rozesílal spolek Zdravé fórum, není v projednávané věci podstatná, neboť kárně obviněnému (žalobci)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

je kladeno za vinu zveřejnění obou textů, nikoliv jejich fyzické rozesílání. Otázkou, kdo Varování fyzicky školám rozesílal, se proto nezabývala.

173. Soud se ztotožnil s žalovanou, že s ohledem na vymezení skutku není rozhodné, jaký subjekt Varování fyzicky rozesílal.
174. Žalobce nebyl kárně postižen za rozesílání textů, nýbrž za jejich zveřejnění. Žalobce nijak nezpochybňuje, že je (spolu)autorem obou textů, že je pod nimi podepsán, a že se s jejich obsahem a zveřejněním ztotožňuje.
175. Žalovaná dále upozornila na skutečnost, že žalobce je úzce spjat též se spolkem Zdravé fórum, který podle jeho tvrzení Varování rozesílal. Z výpisu ze spolkového rejstříku zjistila, že žalobce je zakladatelem tohoto spolku. Dále je členem rady tohoto spolku a jeho místopředsedou.
176. Žalobce brojí proti tomu, že by kdy prohlásil, že se [činnosti] spolku neúčastní. Uvádí, že byl členy kárného senátu tázán, zda je členem „výboru“ nebo statutárního orgánu spolku Zdravé fórum. Na to odpověděl, že nikoli. Z výpisu ze spolkového rejstříku je zjevné, že Zdravé fórum z. s. žádný „výbor“ nemá a statutárním orgánem je předseda, kterým žalobce není. Odpovědi žalobce tak byly pravdivé.
177. Žalobce proto nesouhlasí s hodnocením žalované, že „prohlášení kárně obviněného v řízení, že se ho [spolku Zdravé fórum] neúčastní, tak nebylo pravdivé“.
178. V protokolu z ústního jednání ze dne 28. 11. 2022 (čl. 28 kárného spisu) je uvedeno:
„K otázce kárného senátu zda je kárně obviněný účasten spolku Zdravé fórum z.s. a zda působí ve statutárním orgánu tohoto spolku, je účastníkem tohoto spolku, není jeho statutárním orgánem. Pokud je kárně obviněný tázán, zda je ve výboru spolku, uvádí, že nikoliv. Provádí se důkaz ze spolkového rejstříku, podle publikace OR, z něhož vyplývá, že JUDr. T. N. je zakladatelem a členem rady tohoto spolku a místopředsedou spolku.“
179. K tomu soud uvádí, že žalobce stricto sensu otázku, zda je „účastníkem tohoto spolku“, neodpověděl. Ze zápisu protokolu nelze bez dalšího dovodit, že by svou účast výslovně popřel. To však nemá na zákonnost obou rozhodnutí žádný vliv.
180. Otázka spojení žalobce se spolkem Zdravé fórum byla žalovanou zmíněna toliko nad rámec nezbytného. Žalovaná sama uvedla, že rozesílání výzev není v projednávané věci relevantní. Stěžejní závěr této nad rámec provedené úvahy, tedy že žalobce se spolkem Zdravé fórum úzce spjat byl, žalovaný nijak nezpochybnil.
181. Soud se neztotožnil s žalobcem, že by zmínka o nepravdivosti jeho odpovědi svědčila o tendenčnosti prvostupňového rozhodnutí.
182. Žalobce dále namítá, že žalovaná pochybila, když svá rozhodnutí opřela o hodnocení doby, v níž byly vytýkané texty zveřejněny, aniž by provedla důkazy navrhované žalobcem; konkrétně vyjádření dětského psychologa Mgr. et Mgr. Milana Studničky a lektorky sociální psychologie a speciální pedagogiky Michaely Veselé.
183. K tomu soud uvádí, že neshledal důvod provést důkaz vyjádřeními výše uvedených osob o vlivu mimořádných opatření a jejich vykonávání ve školách na psychické a sociální blaho dětí. Vztah mimořádných opatření a blaha dětí není předmětem sporu v nyní projednávané věci.

184. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „Jedním z hlavních prvků naplnění skutkové podstaty kárného provinění byl v tomto případě nedůstojný a nečestný úmysl kárně obviněného zasáhnout do vůle a rozhodování blíže neurčeného okruhu osob z široké veřejnosti, který byl proveden pro advokáta nepřipustnou formou. Dojde-li přitom k takovému jednání ve chvíli, kdy je celospolečenská situace provázena vysokou mírou nejistoty v celé škále oblastí života, tj. v situaci, kdy je společnost a její členové nepochybně zranitelnější než za běžných okolností, pak je zřejmé, že bude takové jednání kárně obviněného o to závažnější. Kárně obviněný ve svém odvolání dovozuje, že by pro něj měla mít vypjatá situace spojená s onemocněním Covid-19 naopak polehčující důsledky. S tím se odvolací kárný senát neztotožňuje, jelikož má za to, že po advokátovi, jakožto právnímu profesionálově, lze oprávněně požadovat dodržování minimálních standardů důstojnosti a čestnosti jednání i ve vypjatých a celkově náročných situacích. Zneužije-li advokát vypjaté situace k provedení nečestného jednání, pak mu krizový charakter dané situace zřejmě nemůže hrát v jeho prospěch.“
185. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Skutečnost, že covidová pandemie byla celospolečenská situace provázena vysokou mírou nejistoty v celé škále oblastí života je skutečnost nesporná (vysoká míra nejistoty vyplývá již ze samotné podstaty pandemického šíření onemocnění). Žalovaná v projednávané věci hodnotila důstojnost jednání žalobce, nikoliv mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví.
186. Námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

187. Soud z výše uvedených důvodů žalobu zamítl. Pokud jde o náklady řízení, žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto druhým výrokem rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Praha 24. ledna 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.